

- 3) Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie, ponieważ Komisja odmówiła przyjęcia stopy 7 % jako stopy dyskontowej zryczałtowanego świadczenia o charakterze wyjątkowym.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2012 r. — Deutsche Börse przeciwko Komisji

(Sprawa T-175/12)

(2012/C 174/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Börse AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: C. Zschocke, J. Beninca i T. Schwarze, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 lutego 2012 r. w sprawie Deutsche Börse/NYSE Euronext, sygn. akt COMP/M.6166;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, wedle którego pozwana nie oceniła w prawidłowy sposób poziomych ograniczeń konkurencji, jakim podlegają strony, a jej ocenia pozagiełdowego obrotu instrumentami pochodnymi na rynku wtórnym oraz twierdzenie, jakoby strony wzajemnie ograniczały swoje przewidywania, dotknięte są wadami w postaci obrazu prawa oraz błędu w ocenie. Ponadto twierdzenie Komisji, jakoby strony ograniczały się nawzajem poprzez konkurencję w zakresie innowacyjności jest oczywiście nieprawdziwe, a dokonana przez Komisję ocena konkurencji pomiędzy platformami obrotu papierami wartościowymi nie jest oparta na przekonującym i spójnym materiale dowodowym. Co więcej, Komisja nie oceniła w sposób prawidłowy ograniczeń popytowych, ponieważ nie poddała analizie i ocenie kluczowej roli klientów stron, wśród których znajdują się główni uczestnicy obrotu pozagiełdowego, a także nie przeprowadziła żadnej analizy ilościowej.
- 2) Zarzut drugi, wedle którego ocena przez pozwaną twierdzeń stron w przedmiocie wzrostu efektywności było dotknięte istotnymi błędami i nieoparte przekonującym i spójnym

materiałem dowodowym. Komisja nieprawidłowo przyjęła, że tylko niektóre twierdzenia w przedmiocie wzrostu efektywności poddają się weryfikacji, mają związek z połączeniem i mogą przynieść bezpośrednią korzyść klientom oraz nieprawidłowo stwierdziła, że były one niewystarczające by stanowić przeciwwagę dla skutków połączenia w zakresie konkurencji. Co się tyczy dokonanej przez Komisję oceny zarówno oszczędności w zakresie zabezpieczenia wiarytelności, jak i korzyści w zakresie płynności, naruszyła ona przysługujące stronom prawo do bycia wysłuchanym w ten sposób, że oparła się na dowodach i argumentach zgłoszonych już po przesłuchaniu stron, co do których stronom nie umożliwiono zgłoszenia uwag. Zastosowana przez Komisję teoria „odzyskiwania” oraz dokonana przez nią ocena związku oszczędności w zakresie zabezpieczenia wiarytelności z połączeniem oparte zostały na nowych teoriach i wymogach, które nie znajdują podstawy w wydanych przez Komisję wytycznych w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw ⁽¹⁾.

- 3) Zarzut trzeci, wedle którego pozwana nie oceniła w sposób prawidłowy środków zaradczych proponowanych przez strony. Odrzucenie zobowiązania dotyczącego całkowitego zbycia działalności w zakresie instrumentów pochodnych na pojedynczych akcjach NYX pokrywających się z instrumentami pochodnymi skarżącej, włączając w to zbycie instrumentu „BClear” należącego do NYX oparte jest na błędnym materiale dowodowym. Rzekoma „relacja symbiotyczna” istniejąca pomiędzy instrumentami pochodnymi na pojedynczych akcjach oraz instrumentami pochodnymi na wskaźnikach giełdowych nie istnieje i sprzeciwia się analizie przeprowadzonej przez samą Komisję w zakresie określenia rynku i została podniesiona z naruszeniem praw do obrony przysługujących stronom. Odrzucenie przez Komisję zobowiązania w przedmiocie licencjonowania oprogramowania dotknięte jest wadą i jest niezgodne z jej wnioskami dotyczącymi konkurencji w dziedzinie technologii.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw na mocy rozporządzenia Rady w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 2004 C 31, s. 5 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 8, t. 3, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2012 r. — Bank Tejarat przeciwko Radzie

(Sprawa T-176/12)

(2012/C 174/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Tejarat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Redy i F. Zaiwalla, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli I.B. załącznika I do decyzji Rady 2012/35/WPZiB z dnia 23 stycznia 2012 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 22) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli I.B. załącznika I do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 54/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 19, s. 1) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności pkt 105 tabeli B załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) w zakresie, w jakim odnosi się on do strony skarżącej;
- stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 decyzji Rady 2010/413/WPZiB nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- stwierdzenie, że art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 267/2012 nie ma zastosowania do strony skarżącej;
- uznanie, że stwierdzenie nieważności pkt 2 tabeli I.B. załącznika I do decyzji Rady 2012/35/WPZiB i do rozporządzenia Rady (UE) nr 54/2012 oraz pkt 105 tabeli B załącznika IX do rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 wywiera skutek natychmiastowy; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego,

- że w przypadku strony skarżącej nie zostały spełnione materialne kryteria wskazania w ramach zakwestionowanych środków i brak jest podstawy prawnej lub faktycznej dla jej wskazania lub że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie spełnienia tych kryteriów; oraz
- że Rada wskazała stronę skarżącą na podstawie dowodów niewystarczających do ustalenia, że kryteria zostały spełnione, i tym samym popełniła (jeszcze jeden) oczywisty błąd w ocenie, gdyż strona skarżąca nie spełnia żadnego z pięciu kryteriów wyznaczania, o których mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012; i że Rada nie przedstawiła dowodów przeciwnych.

2) Zarzut drugi dotyczący tego,

- że wskazanie strony skarżącej nastąpiło z naruszeniem przysługujących jej podstawowych praw i wolności, w

tym prawa do prowadzenia handlu i działalności gospodarczej oraz do poszanowania jej mienia, lub z naruszeniem zasady proporcjonalności.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego,

- że Rada w każdym razie naruszyła wymogi proceduralne dotyczące: a) indywidualnego powiadomienia strony skarżącej o jej wskazaniu; b) podania odpowiednich i dostatecznych powodów; c) poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2012 r. — Spraylat przeciwko ECHA

(Sprawa T-177/12)

(2012/C 174/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Spraylat GmbH (Akvizgran, Niemcy) (przedstawiciel: K. Fischer, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności nałożonej na stronę skarżącą przez stronę pozwaną i podanej do wiadomości skarżącą w dniu 21 lutego 2012 r. opłaty administracyjnej (faktura nr 10030371);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Z ostrożności procesowej strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji SME (2012) 1445 z dnia 15 lutego 2012 r.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy: naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 340/2008 ⁽²⁾

Strona skarżąca podnosi, że w świetle obu tych rozporządzeń uzasadnieniem nałożenia opłaty administracyjnej na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia nr 340/2008 może być tylko pokrycie nakładów ECHA ponoszonych przy rozpatrywaniu wniosków o rejestrację w zależności od wielkości przedsiębiorstwa oraz że wymogu tego nie uwzględniono przy ustalaniu opłaty administracyjnej na podstawie decyzji zarządu ECHA MB/D/29/2010. Według strony skarżącej niedopuszczalne jest również uzależnienie wysokości opłaty administracyjnej od wielkości przedsiębiorstwa, które skutkuje tym, że duże przedsiębiorstwa ponoszą częściowo nakłady związane z rozpatrywaniem wniosków o rejestrację składanych przez mniejsze przedsiębiorstwa.